

Δέν πᾶμε καλά

τοῦ Νικ. Λ. Γ. Λιναρδάτου

Δέν πᾶμε καθόλου καλά. Εἴμαστε μιά χώρα σέ φάση μεγάλης παρακμῆς. Ὅχι γιατί ἔχουμε κακή Κυβέρνηση. Ἡ τωρινή κυβέρνηση εἶναι καλύτερη ἀπό τήν προηγούμενη (Σημίτη), ἡ ὁποία ἦταν καλύτερη ἀπό τήν προηγούμενη (Ἀνδρέα Παπανδρέου), ἡ ὁποία ἦταν χειρότερη ἀπό τίς προηγούμενες (Μητσοτάκη, προσωρινές), οἱ ὁποῖες ἦταν καλύτερες ἀπό τήν προηγούμενη (πρώτη ὀκταετία Ἀνδρέα Παπανδρέου).

Φτάνουμε ἔτσι στή δεκαετία τοῦ 1980, στήν ἀφετηρία τῶν κακῶν μας. Ἡ πρώτη Κυβέρνηση τοῦ Ἀνδρέα Παπανδρέου εἶναι ἡ ἀφετηρία ὄλων τῶν κακῶν, πού μᾶς εὗρηκαν κατά τήν τελευταία εἰκοσιπενταετία. Ἐχειρίσθηκε τήν ἐξουσία ὡς Κυβέρνηση τοῦ «Κινήματος» καί ὑπερηφανευόταν ἀποκαλουμένη Κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ. Ὅχι τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἐμεῖς καί ἐσεῖς.

Σέ παλαιότερο ἄρθρο μου στήν «Ἔστια» κατελόγιζα στήν Κυβέρνηση Παπανδρέου ἐκφανλισμό τῆς κοινωνίας, καταβράθρωση τῆς οἰκονομίας καί βιασμό τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, αὐτά πού ἀποκαλῶ προποταρικά ἁμαρτήματα τοῦ ΠΑΣΟΚ καί γιά τήν ἀφῆση τῶν ὁποίων ἀπαιτεῖται, σύμφωνα μέ τήν ἑλληνοχριστιανική μας ἀγωγή καί παράδοση, μεταμέλεια καί ἐκφραση μετάνοιας. Νά προσθέσω, ἐδῶ πού τά λέμε, ὅτι καί λίγη σχετική νηστεία δέν θά ἔκανε κακό.

Δυστυχῶς τά συμπτώματα, παρά τήν πάροδο τόσο χρόνου, ἐπανέρχονται μέ αὐξανόμενη ἔνταση. Ἀκραία φαινόμενα. Ὁ Γιώργος Ἀνδρέα Παπανδρέου ἀνέλαβε τήν ἡγεσία τοῦ «κινήματος» ὡς νέος ἄνδρας μέ νέες ιδέες. Μέσα σέ δύο μισά χρόνια μεταβλήθηκε σέ μετενσάρκωση τοῦ παλιοῦ (καί τοῦ παλιοῦ ΠΑΣΟΚ). Ἡ ὑποκρινόταν στήν ἀρχή ἡ ἐπικράτησε (ἐγώ αὐτό πιστεύω) καί τοῦ ἐπεβλήθη τό «βαθύ ΠΑΣΟΚ» (ὅπως λέμε τό «βαθύ κράτος» στήν περίπτωση τῆς Τουρκίας). Σήμερα ζῆ στήν χώρα, ὅπως καί σέ κάθε ἄλλη χώρα, μιά κοινωνία μέ τίς ἀγωνίες, τά προβλήματα καί τίς δυσκολίες της. Πολύ χειρότερα ἐδῶ παρά ὅπουδήποτε ἄλλου στήν Εὐρώπη, γιατί τό ΠΑΣΟΚ διακατέχεται ἀπό «ἀδιαπραγμάτευτη» ἐχθροπάθεια.

Τόσο ἔντονο πάθος μπορεῖ νά προκαλεῖται ἀπό δύο αἷτια. Ἀπό ἰδεοληψίες ἢ ἀπό μεγάλα ὑλικά συμφέροντα. Ἐπειδὴ δέν παρατηρῶ ἰδιαίτερον ἰδεολογικό ζῆλο, ὑποψιάζομαι: Ἀναζητήσατε τήν ἀνάμνηση καί τή νοσταλγία τῶν τερατωδῶν οἰκονομικῶν συμπερομένων. Ἐννοῶ καί προσωπικῶν τερατωδῶν συμπερομένων.

Εἶναι ἀκατανόητο γιά (λεγόμενη) εὐρωπαϊκή χώρα τό θέαμα ὑπουργῶν, παραὑπουργῶν, ἀρχηγῶν κομμάτων, βουλευτῶν, προέδρων, παρατρεχαμένων τῶν κοινοματικῶν καί δημοσιογραφικῶν αὐλῶν, κεχολωμένων ἱμάμηδων τῆς «ἠθικῆς καί τῆς ἀρετῆς» νά κρέμονται ἀπό τά χαράματα στά παράθυρα τῆς ὀργῆς μας τηλεοράσεως. Δέν ἀποτελοῦμε κοινωνία στήν κυριολεξία (σύνολο ἀνθρώπων πού ζοῦν ὁμαδικά σύμφωνα μέ κανόνες καί νόμους πού συγκροτοῦν ἓνα πλέγμα ὀργανωμένων ἀνθρωπίνων σχέσεων, Λεξικό τῆς Κοινῆς Νεοελληνικῆς Ἀ.Π.Θ.).

19
ἜΣΤΙΑ

31 ΜΑΙ. 2006

Βρισκόμαστε σέ ἐχθρικά στρατόπεδα. Ὅπως ἀντιμετωπίζουμε τούς Τούρκους, ἔτσι ἀντιμετωπίζουμε οἱ μὲν τούς δέ. Μόλις πει μιά λέξη ἡ Κυβέρνηση ἢ μετακινήσει κάποιον λίθο (ἢ ὑπάλληλο) λάβρος καί ἀχαρὶς ὁ κ. Ἀθανασάκης ἐξαπολύει τούς κεραυνούς του ὡς νέος ὑψιβρεμέτης καί τερπικέραυνος Δίας.

Μιά ὀργανωμένη κοινωνία τοῦ 21ου αἰῶνα διαφορετικά ἀντιμετωπίζει προβλήματα ἢ ζητήματα, ὅπως τό τραγικό συμβάν τῆς συγκρούσεως δύο ἀεροσκαφῶν, ἑλληνικοῦ καί τουρκικοῦ, ἢ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς Ἐθνικῆς Τράπεζας στήν Τουρκία. Δέν εἶναι ζητήματα κατάλληλα γιά χρησιμοποίηση ἀπό τούς μὲν γιά νά κατακεραυνώσουν τούς ἄλλους. Ἡ ἀσέβεια καί ἡ μικρότητα δέν ὀδηγοῦν πουθενά.

Ἡ πολιτική (πρέπει νά) εἶναι κατ' ἐξοχήν ὀρθολογική καί πειθαρχημένη λειτουργία. Ὁ κοινός νοῦς (προφανῶς ἐδῶ ὄχι τόσο κοινό ἀγαθό) θά ὑπεδεικνυε ὅτι πολιτική μᾶς ἀντιπολιτεύσεως πού ἐπιδιώκει νά κυβερνήσει (τό ΚΚΕ καί ὁ Συνασπισμός εἶναι ἀπό ἄλλα ἀνέκδοτα), θά ἦταν νά βλέπει μέ κατανόηση μέτρα, ἢ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τῆ βελτίωση τοῦ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος. Γιατί ἔτσι, ὅταν θά ἔρθει στήν ἐξουσία, θά μπορέσει νά ἐφαρμόσει τό πρόγραμμά της ξεκινώντας ἀπό προωθημένη ἀφετηρία καί δέν θά ἀναλωθεῖ σέ μιά προσπάθεια νά ξαναπρασινίσει τήν καμένη (μέ τή δική της συνέργεια) γῆ πού θά παραλάβει. Ἄλλωστε εἶναι τόσες οἱ «στραβοτιμονιές» καί οἱ ἀνακολουθίες ὄλων τῶν κυβερνήσεων, ὄχι μονάχα στήν Ἑλλάδα, ὥστε πάντα ὑπάρχει γιά μιά προσεχτική ἀντιπολίτευση πεδίο δόξης λαμπρόν. Ὅχι ἐν οὐ παικτοῖς.

Δέν πάει ἄλλο, δέν εἶναι ἀνεκτό νά γίνεται αὐτό, πού γίνεται τά τελευταία εἰκοσι πέντε χρόνια στήν Ἑλλάδα. Ἀπό τό 1981. Ἐνα βῆμα ἔμπρός, ἐνάμισυ πίσω. Καρκινοβατοῦμε. Τήν ὥρα πού τό γύρω μας διεθνές περιβάλλον μεταβάλλεται μέ ταχύτατους ρυθμούς. Τήν ὥρα πού ἡ Τουρκία, μέ ὅλα της τά προβλήματα, ἀναπτύσσεται μέ ρυθμούς αὐξήσεως ἄνω τοῦ 7% ἐπὶ τοῦ (ὑπερδιπλασίου ἤδη τοῦ δικοῦ μας) συνολικοῦ ἐθνικοῦ της εἰσοδήματος.